

Hilda Neumannová A Negyedi Halastó Partján

A kép a negyedi halastó partján készült 1938-ban. A bal oldalon az unokatestvérem, Schultz Magdus áll, akihez támaszkodom. Az öregember a képen Bitter Gyula bácsi, a szolgánk, aki apám egyetlen, vak lovát tartja. Már nem emlékszem, hogyan hívták a lovunkat. Vak volt. Sokszor rá is ültem, és egyszer majdnem ledobott a hátáról. Gyula bácsi, a szolgánk nyáron gyakran kivitte a halastóra megfürösztetni. Schultz Magdus, az apám bátyjának, Schultz Izsáknak volt a lánya. Amikor befejezte a tanulmányait, hivatalnokként dolgozott a vasútállomáson, Farkasdon. Ez is ottmaradt a koncentrációs táborban. Valószínűleg Auschwitzban halt meg 1944-ben. Apám fakereskedő volt. A szülői házunk mellett volt egy fatelep, ahová a vak lovunkkal húzatta be a megrendelt fát a vonatállomásról vagy a Vág partjáról. A tutajos tótok ugyanis a folyón szállították a fenyőt a hegyekből egészen Negyedig. Később apám vett egy teherautót, de senki sem értett nagyon a vezetéséhez. A szüleim a sok tehén, ló meg istálló miatt szolgálényt fogadtak, akit Bitter Gyula bácsinak hívtak. Fiatal korától nálunk dolgozott. Gyula bácsi a fatelepen is segédkezett. Apám nagyon kedvelte őt, megbízott benne. Bitter bácsi az istállóban aludt, és velünk étkezett a konyhában. Egyszer azt mesélte nekem, hogy Purim alatt elvitte a szüleimet lovas kocsival a bálba, bement a kocsmába, és nem vigyázott a lovas kocsira. Ez alatt az idő alatt valaki levágta a ló farkát. Ez nagy szégyen volt akkor a szolgálényre. Gyula bácsi a második világháború után úgy kereste a kenyerét, hogy felvásárolta Negyeden a káposztát, besavanyította, s Pozsonyban árulta a piacon. Ezenkívül zöldséget is árult és mindent, ami Negyeden terem. Az osztrák öregasszonyok nagyon szerettek tőle vásárolni. Bitter bácsi segített nekem a pozsonyi Miletic piacon elhelyezkedni. Mikor szültem a gyerekeket, a felesége sült csibét, tortát, ezt-azt hozott nekem. Ez ilyen szokás volt faluhelyen. Meglátta, hogy rengeteg barackunk van, és nem tudom eladni. Szólt a Gyula bácsinak, és ő lovas kocsin elvitte a 120 kiló barackot Pozsonyba, ahol végül is sikerült eladnom. Így kezdtem el a pozsonyi piacon árulni. Bitter Gyula bácsi 2003-ban halt meg Negyeden.